

РЕШЕНИЕ

№ 3436

гр. София, 03.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **9947** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на офис „Младост“ при ТД на НАП - С., чрез процесуалния му представител, срещу Решение от 26.08.2024 г., постановено по НАХД № 15456/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав, с което е отменено наказателно постановление № 561399-F568987 от 25.02.2021 г., издадено от директора на офис „Младост“ при ТД на НАП - С., с което на А. Б. Т. е наложена глоба в размер на 500 лева, за нарушение по чл. 125, ал. 5 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

В жалбата се релевират доводи, че СРС е постановил решение в нарушение на материалния закон. С жалбата се прави искане съдът да постанови решение, с което да отмени решението на СРС, респ. да потвърди издаденото наказателно постановление, като се твърди, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на физическото лице. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – А. Б. Т., чрез пълномощника си адв. К. Г., излага подробни доводи, че подадената касационна жалба е неоснователна, а постановеното решение на СРС следва да се остави в сила. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за

неоснователна.

Административен съд София - град, VI касационен състав, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от АПК и при спазване на изискванията на чл. 212 от АПК. Разгледана по същество касационната жалба е основателна при следните съображения:

С обжалваното решение СРС е отменил наказателно постановление № 561399-F568987 от 25.02.2021 г., издадено от директора на офис „Младост“ при ТД на НАП - С., с което на А. Б. Т. е наложена глоба в размер на 500 лева за това, че Т., в качеството си на регистрирано и задължено лице по ЗДДС, не е изпълнила задълженията си да подаде справка декларация по чл. 125, ал. 1 от ЗДДС, ведно с отчетните регистри, в срок до 14.08.2020 г. - нарушение на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС. За да отмени НП, СРС е приел за установено, че А. Б. Т. е подала искане за регистрация по ЗДДС, в качеството ѝ на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“, с ЕИК[ЕИК], поради което вмененото ѝ нарушение е несъставомерно от обективна страна, с оглед на обстоятелството, че А. Б. Т. не е била регистрирана по ЗДДС, поради което и за същата не е съществувало задължение да предоставя ежемесечни справки-декларации по ЗДДС. СРС е заключил, че административнонаказателната отговорност е следвало да бъде ангажирана спрямо ЕТ, на което да бъде наложена съответната имуществена санкция.

Решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон при съобразяване на следното:

Правният спор между страните е дали А. Б. Т. е субект на задължението за подаване на справка – декларация по чл.125, ал.5 от ЗДДС и дали правилно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност.

Правилно от СРС е установено, че А. Б. Т. е подала искане за регистрация по ЗДДС, в качеството ѝ на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“, с ЕИК[ЕИК]. При правилно установена фактическа обстановка обаче, СРС е достигнал до неправилни правни изводи.

А. Т. в действителност е регистрирала ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“, с ЕИК[ЕИК]. Вписването на едноличния търговец в търговския регистър има декларативно действие. То не създава нов правен субект. Такъв субект е дееспособното физическо лице, в случая А. Т., което се регистрира като едноличен търговец. Нейната дееспособност се разширява с търговската дееспособност, при което физическото лице - Т. придобива качеството търговец. В този смисъл е и становището на ВАС, инкорпорирано в Решение № 4802 от 18.05.2022 г. на ВАС по адм. д. № 8003/2021 г., VIII о. Според върховния съд „след прекратяването на дейността като търговец и неговото заличаване от Търговския регистър, отговорността за задълженията продължава да носи физическото лице, макар да няма вече качеството на търговец.“

Видно от приложените по делото писмени доказателства ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“, с ЕИК[ЕИК] е било регистрирано по ЗДДС с Акт за регистрация №220421100017784/31.10.2011 г., като впоследствие на 20.09.2018 г. едноличният

търговец е бил заличен. Зачиването на едноличния търговец от търговския регистър е основание за извършване на задължителна дерегистрация по арг. на чл. 107, т. 3 от ЗДДС, освен ако не са налице двете изчерпателно посочени в същата правна норма изключения. На 02.08.2022 г., значително по-късен етап от заличаването на ЕТ, А. Т. е подала заявление за дерегистрация по ЗДДС на ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“, на основание чл. 107, т. 3 ЗДДС - именно поради заличаване на едноличния търговец от търговския регистър, въз основа на което бил издаден Акт за дерегистрация по ЗДДС №220992203371302/16.08.2022 г., също приложен по делото.

Предвид обстоятелството, че ЕТ „Адела - Аделина Тодорова“, с ЕИК[ЕИК] е било регистрирано по ЗДДС, въпреки заличаването му като търговец, последното не е било дерегистрирано по ЗДДС. С оглед изложеното по-горе становище на съда за правосубектността на физическото лице и регистрираното от него ЕТ, задължение за физическото лице е било да встъпи в задълженията си да изпраща справки-декларации, било то и нулеви, до момента на настъпване на дерегистрацията на ЕТ по ЗДДС.

Настоящият касационен състав счита, че липсват основания за приложимост на чл. 28 от ЗАНН в настоящия случай. Съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, вр. чл. 93, т. 9 НК, за да се определи един случай като „маловажен“ се взема предвид липсата или незначителността на настъпилите вредни последици или по-ниската степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В същото време не се установяват и смекчаващи обстоятелства. Видно от приложена по делото Резолюция №401284-F440398/25.01.2019 г., А. Т. е била освободена от административнонаказателна отговорност с отправяне на предупреждение за същото по вид нарушение – неподаване на справка – декларация за м.09. 2018 г., което говори за трайно неспазване на правилата на данъчното законодателство. Не би могло да се приеме за смекчаващо обстоятелство и фактът, че макар и със закъснение от 28 дни е подадена справка - декларация и отчетните регистри за месец юли 2020 г., както и, че не са настъпили негативни последици за фиска, доколкото това задължение е изпълнено след съставянето на АУАН и след като веднъж лицето е било предупреждено, че за този вид бездействие подлежи на административно наказание. Доколкото процесното нарушение е формално такова, на простото извършване, ирелевантна се явява липсата на настъпили вредни последици, поради факта, че законодателят не е предвидил в състава на нарушението настъпването на такива.

Като е приел, че нарушението е несъставомерно с оглед липсата на регистрация по ЗДДС на физическото лице, СРС е постановил съдебен акт в нарушение на закона, който следва да бъде отменен, а издаденото спрямо А. Б. Т. наказателно постановление, с което ѝ е наложена глоба в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 125, ал. 5 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и предвид своевременно направеното искане, на касатора се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело, чийто размер съдът, съобразно разпоредбата на чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя на 100 лева. Тъй като такива са претендирани и за производството пред районния съд, такива следва да бъдат присъждани.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ във вр. с чл. 222,

ал. 1 от АПК, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 26.08.2024 г., постановено по НАХД № 15456/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 561399- F568987 от 25.02.2021 г., издадено от директора на Офис- Младост при ТД на НАП - С. , с което на А. Б. Т. е наложена глоба в размер на 500 лева, за нарушение по чл. 125, ал. 5 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА А. Б. Т., да заплати на НАП разноси по делото за две инстанции в размер общо на 200 лв.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.